

אם כן, כל שכן שכשאדם אוסר על חברו בלשון "נכסי עליך", משמע שדווקא כשהם ברשותו אסרם עליו, ולא לאחר שיצאו מרשותו!

אלא, כי אמרי רבי יוחנן וריש לקיש — בנכסי אלו. והיינו, שלא תעלה על דעתך שמה ששינינו במשנתנו שאפילו כשהגיע שביעית אינו יורד ואינו אוכל — מדובר אפילו ב"נכסי", והטעם משום שכיון שחל עליהם כבר איסור — שוב אינו פוקע,

שאין הדבר כן. אלא, אם אמר "נכסי" — נאסרו הנכסים רק כשהם ברשותו. אבל משהגיעה שביעית — אוכל מן הנוטות, משום שפקע איסורם. ומשנתנו מדברת רק באמר נכסים אלו, וכפי שמסבירים רב ושמואל להלן.

ורב ושמואל מעמידים את משנתנו באומר נכסים אלו [גירסת הר"ן: "נכסי אלו"]. שכיון שאמר "אלו", נתכוין לאסור אף לאחר שיצאו מרשותו, ולכן אסורים אף משהגיע שביעית.

ובאמת לא פליגי.

שינינו במשנתנו: **ובשביעית אין יורד לתוך שדהו כו'.**

והוינן בה: **מאי שנא דאוכל מן הנוטות — משום דפירי דהפקיורא אינון,** אם כן, למה אסור ליכנס לתוך שדהו, הרי ארעא נמי אפקרה לצורך לקיטת פירות!?

אמר עולא: משנתנו בעומדין אילנות על הגבולים, וכיון שיכול ללקט פירותיהם בלי להכנס לשדה חברו, לכן אסור לו להכנס. אבל ללקוט מאילנות שבאמצע השדה,

שאדם אוסר דבר שברשותו — אף לכשיצא מרשותו.

וחידוש הסיפא, שאם בשביעית נדר, אין יורד לתוך שדהו היות וגם בשביעית שייכת הקרקע למדיר, ודבר זה לא שמענו מהרישא, כי היינו אומרים שיכול לאסור את הקרקע רק בערב שביעית וישאר איסורו בשביעית.

ומה שדיברו רבי יוחנן וריש לקיש באומר "נכסי עליך", לא משום שהם מעמידים כך את המשנה, אלא לרב ושמואל קמהדרי: אילו משנתנו היתה מדברת באומר "נכסי עליך", אזי לא היה התנא שונה כך, אלא כך היה הדין, שלפני שביעית אין יורד ואוכל, וכשהגיע שביעית — אוכל.

ותמהינן: **ומי איכא למאן דאמר שלא שנא "נכסים אלו", ולא שנא "נכסי",** שבשני המקרים נתכוין לאסור אף לאחר שיצאו מרשותו?

והא תנן: האומר לחבירו: קונם לתוך ביתך שאני נכנס,

או שאמר לו: קונם שדך שאני לוקח,

משמת המדיר, או שמכרו המדיר לאחר — מותר.

אבל אם אמר אדם: קונם לבית זה שאני נכנס, או שאמר: קונם שדה זו שאני לוקח, אזי אף אם מת או שמכרו לאחר — אסור!

ומוכח, שכאשר אדם אוסר על עצמו את בית או שדה חברו בלשון "ביתך" או "שדך", משמע שאוסר דווקא כשהבית או השדה ברשותו של חברו, ולכן כששוב אינם של חברו — מותרים לו.